

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

SSN Anna Kozłowska

w sprawie ze skargi „Benedykt B., Rafał C., Piotr C. - K3 A.” Spółki Cywilnej na postanowienie Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 11 października 2010 r., z udziałem zamawiającego Muzeum II Wojny Światowej w przedmiocie zamówienia publicznego, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 sierpnia 2011 r., zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 26 stycznia 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2011 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę Benedykta B., Rafała C. i Piotra C., prowadzących działalność gospodarczą w postaci spółki cywilnej K3 A., od postanowienia Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 11 października 2010 r. i zasądził od skarżących na rzecz Muzeum II Wojny Światowej kwotę 617 zł tytułem kosztów postępowania.

Z uzasadnienia tego postanowienia wynika, że skarga została odrzucona na podstawie art. 198e ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (tekst jedn.: Dz. U z 2010 r. Nr 113, poz. 759 ze zm.; dalej – „p.z.p.”) z powodu nieuiszczenia należnej od niej opłaty. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Sąd oparł natomiast na art. 198f ust. 5 p.z.p. w związku z przepisami rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.; dalej – „rozporządzenia MS”).

Postanowienie zaskarżyli Benedykt B., Rafał C. i Piotr C. w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. W zażaleniu zarzucili naruszenie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 102 k.p.c., art. 357 § 2 zdanie drugie k.p.c., art. 198 ust. 5 p.z.p., w brzmieniu obowiązującym w dniu 26 stycznia 2010 r., art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 198 ust. 5 w związku z art. 198 ust. 3 p.z.p. w związku z art. 34 ust. 2 i art. 149 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.; dalej – „u.k.s.c.”), art. 198e ust. 1 p.z.p. i art. 198f ust. 5 p.z.p. W konkluzji zażalenia wnieśli o zmianę postanowienia w zaskarżonej części i nieobciążenie skarżących kosztami postępowania albo o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Trafnie skarżący zarzucili, że art. 198f ust. 5 u.p.z. nie może stanowić podstawy prawnej rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w sprawie, albowiem przepis ten wszedł w życie – na skutek nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 2 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo zamówień publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 223, poz. 1778; dalej: „ustawa nowelizująca”) – z dniem 29 stycznia 2010 r. Zgodnie zaś z art. 4 ust. 1 ustawy nowelizującej do

postępowań o udzielenie zamówienia publicznego i konkursów wszczętych przed dniem wejścia w życie tej ustawy oraz do protestów, odwołań i skarg dotyczących tych postępowań stosuje się przepisy dotychczasowe. To oznacza, że podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w sprawie powinien stanowić art. 198 ust. 5 p.z.p., w wersji obowiązującej do chwili wejścia w życie ustawy nowelizującej, ponieważ konkurs, którego dotyczy skarga, został wszczęty – co jest bezsporne – przed wejściem w życie ustawy nowelizującej. Jednakże stwierdzone uchybienie nie ma wpływu na rozstrzygnięcie, gdyż – co uszło uwagi skarżących – treść przytoczonego wyżej art. 198f ust. 5 i art. 198 ust. 5 jest taka sama.

Nie można także podzielić zarzutu skarżących, że nie ma podstaw do uznania ich – w rozumieniu znajdujących zastosowanie w sprawie przepisów o kosztach postępowania – za przegrywających sprawę, albowiem nie doszło o merytorycznego rozpoznania skargi. Przepis art. 198 ust. 5 p.z.p., w wersji sprzed 29 stycznia 2010 r., stanowił, że strony ponoszą koszty postępowania stosownie do jego wyniku. Nawiązywał on więc wyraźnie do przewidzianej w art. 98 § 1 k.p.c. zasady odpowiedzialności strony za wynik procesu. Na gruncie art. 98 § 1 k.p.c. przyjmuje się natomiast – co zgodnie podkreślają doktryna i orzecznictwo (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1967 r., I CZ 81/67, niepubl.) – że dla oceny, czy strona przegrała proces, obojętne jest, czy ponosi ona winę za prowadzenie procesu oraz czy uległa co do istoty, czy tylko formalnie, np. przez odrzucenie pozwu z powodu niedopuszczalności drogi sądowej. Nie ma powodów (nie wskazali ich również skarżący), aby inaczej rozumieć przegrywającego w postępowaniu zainicjowanym wniesieniem skargi od orzeczenia Krajowej Izby Odwoławczej, toczącym się według odpowiednio stosowanych przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o apelacji (art. 194 ust. 2 p.z.p., w wersji sprzed dnia 29 stycznia 2010 r.). Sąd Okręgowy trafnie zatem uznał skarżących – wbrew stanowisku wyrażonemu w zażaleniu – za przegrywających sprawę. To oznacza, że zarzuty naruszenia art. 198 ust. 5 p.z.p., w wersji sprzed dnia 29 stycznia 2010 r., art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 195 ust. 5 w zw. z ust. 3 p.z.p., w wersji sprzed dnia 29 stycznia 2010 r., w związku z art. 34 ust. 2 i art. 149 ust. 1 u.k.s.c., zmierzające w istocie do zakwestionowania tego stanowiska, należało uznać za nieuzasadnione.

Nieuzasadniony jest także zarzut, że zaskarżone postanowienie zostało wydane z naruszeniem art. 98 § 1 w związku z art. 102 k.p.c., albowiem Sąd powinien – zdaniem skarżących – w sytuacji, której nie są oni stroną przegrywającą, nie obciążyć ich kosztami postępowania. Przede wszystkim omawiany zarzut został oparty na błędnym przekonaniu, że skarżący nie są stroną przegrywającą, albowiem z powodu odrzucenia skargi nie doszło do jej merytorycznego rozpoznania. Ponadto należy podzielić wyrażony w piśmiennictwie pogląd, że – ze względu na stosowanie w postępowaniu toczącym się na skutek wniesienia skargi jedynie przepisów o apelacji, nieregulujących w ogóle zasad zwrotu kosztów postępowania – uregulowanie zawarte w art. 198 ust. 5 p.z.p., w wersji sprzed dnia 29 stycznia 2010 r., należy traktować jako przepis szczególny dotyczący zwrotu kosztów, wyłączający zastosowanie innych niż zasada odpowiedzialności za wynik procesu, zasad zwrotu kosztów przewidzianych w Kodeksie postępowania cywilnego.

Nie ma istotnego znaczenia w sprawie zarzut naruszenia art. 357 § 2 zdanie drugie k.p.c., polegający – według skarżących – na niepouczeniu ich o terminie i sposobie wniesienia środka zaskarżenia. Wobec wniesienia właściwego środka zaskarżenia na rozstrzygnięcie o kosztach postępowania i z zachowaniem terminu, zarzucone uchybienie nie mogło bowiem mieć wpływu na rozstrzygnięcie sprawy.

Zarzut naruszenia art. 198e ust. 1 p.z.p., polegający – zdaniem skarżących – na wskazaniu wadliwej podstawy prawnej odrzucenia skargi, uchyla się natomiast spod kontroli zażaleniowej ze względu na zakres zaskarżenia postanowienia.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).